

بخش فرهنگی باشگاه‌ها در حیات خلوت/ پیشوند فرهنگی برای دکور است!

درحالی که تمامی باشگاه‌های فعال در ورزش ایران عنوان فرهنگی - ورزشی را یدک می‌کشند اما در میادین مختلف شاهد مسائل و اتفاقاتی هستیم که نشان می‌دهد این عنوان فرهنگی بیشتر یک "دکور" در سردر باشگاه‌هاست و کمتر فعالیت تاثیرگذار و اثربخشی در این بخش صورت می‌گیرد.

به گزارش پایگاه خبری پارسیان، بسیاری از مربیان حرفه ای در دنیا به ظاهر بازیکنان اهمیت می‌دهند و شکل‌های عجیب و غریب را برنمی‌تابند. با همه این احوال اما در اکثر کشورهای دنیا این باشگاه‌ها هستند که به این موارد می‌پردازند و بازیکن را در تعادلی بین جوانی و سرکشی و البته فوتبال حرفه‌ای نگه می‌دارند نه تیم‌های ملی. در واقع ماجرا به صورت ریشه‌ای‌تری کار می‌شود نه فقط در یک تورنمنت و برای چند ساعت و چند روز!

به باشگاه‌ها نگاه می‌کنیم، تمامی باشگاه‌ها پیشوند فرهنگی و ورزشی دارند و معاونت یا کمیته فرهنگی هم دارند اما عملاً این پست یک پست فرمایشی شده و دیده می‌شود که این مدیران و معاونان فرهنگی عملاً هیچ کاری در باشگاه انجام نمی‌دهند و همه فعالیت‌شان به چند بنر خلاصه می‌شود نه راهنمایی برای ورود به دنیای مجازی و نه کنترلی برای رفتار و مصاحبه‌ها و قیافه‌ها!

همه سطحی نگر شده‌اند و چه بسیارند بازیکنانی که خالکوبی دارند اما از سوی باشگاه‌ها هیچ واکنشی به آنها دیده نمی‌شود و کسی با آنها کاری ندارد، جوراب را بالا می‌کشند و ساق بند یا گردن بند را روی خالکوبی می‌کشند و همه می‌دانند که خالکوبی هست اما به جز کمیته اخلاق که گهگاهی تهدید می‌کند خود باشگاه‌ها اصلاً کاری با این قصه ندارند و به این ترتیب بازیکن یاد می‌گیرد که می‌تواند هر کاری دلش می‌خواهد انجام دهد و هیچ کس هم با او کاری ندارد و تنها کافیسست که ظاهر را حفظ کند!

حسین فرکی در مصاحبه ای که بعد از شکست تیم فوتبال امید برابر ویتنام داشت، یکی از دلایل این ناکامی بزرگ را وضعیت ظاهری

بازیکنان عنوان کرد. اگر از ما هم پرسید، می‌گوییم دقیقا به همین دلیل بود که تیم امید 4 گل از ویتنام دریافت کرد چرا که برخی از آنها به همه چیز حتی مدل مو و آرایشگر اختصاصی هم فکر می‌کردند اما به مسابقه خود فکر نمی‌کردند!

با این حال بر این باوریم که نقش سرپرست تیم امید در این رابطه کمتر از کمیته‌های فرهنگی باشگاه‌هاست چرا که سرپرست تنها چند روز بازیکنان را در اختیار دارد اما باشگاه‌ها چندین ماه و سال آنها را در اختیار دارند و باید برخی عوامل را از ریشه درست کنند.

باور کنید اگر همین حالا گزارشی از کمیته‌های فرهنگی باشگاه‌ها بگیرید متوجه می‌شوید که هیچکدام در باشگاه‌هایشان نیستند و آنها هم که هستند اصلا کار خاصی به جز چند مورد نمایشی انجام نمی‌دهند و کاری به قیافه و مدل مو و خالکوبی برای ایجاد نظم ندارند.

البته اگر هم بخواهند کاری داشته باشند، مدیران جلوی آنها را می‌گیرند چرا که بازیکنان ناز پرورده ممکن است، قهر کنند. در واقع این بازیکنان اصلا دوست ندارند در هیچ چهارچوبی قرار بگیرند! و در نهایت باید بدانید که این بخش بیشتر به حیاط خلوتی می‌ماند که در باشگاه‌ها موجود است که باشد، همین!

در میان مربیان هم کمتر مربی هست که به این موارد کاری داشته باشد و این البته که عیب ماجراست، همان عیبی که بازیکن امید ما را بدون تمرکز به میدان ویتنام می‌فرستد و از دست سرپرست تیم هم به تنهایی کار زیادی بر نمی‌آید.